

[Finansministeren.]

dele. Der blev da tilvejebragt Hjemmel til, at der kunde ydes Tjenestemænd i mere overordnede Stillinger Tillæg uden for den egentlige Tjenestemandslønning af forskellig Størrelse — fra 1 600 til 5 600 Kr. Tankegangen var den, at Overgangen var forbundet med visse Vanskeligheder baade paa det nationale, økonomiske og retlige Omraade, som krævede dygtige og erfarne Folk — Folk, som maaske allerede var naaet frem til forholdsvis vellønnede Slutstillinger inden for deres naturlige Avancement. Foruden dette Hovedhensyn gjorde der sig ogsaa den Betragtning gældende, at Prisniveauet i de sønderjyske Landsdele laa noget højere end i det øvrige Land. Oprindeligt blev der ydet Tillæg til 135 Tjenestemænd i Sønderjylland til et samlet Beløb af ca. 370 000 Kr., altsaa gennemsnitlig ca. 2 800 Kr. pro persona, men da der i Loven, hvori disse Tillæg hjemledes, var indsat en Bestemmelse om, at der skulde ske en Revision i Rigsdagssamlingen 1927—28, og da Prisniveauet paa dette Tidspunkt var gaaet ned, blev alle Tillæggene reduceret med 20 pCt. Dels af den Grund og dels fordi disse Tillæg ikke ydes ved Nybesættelser, er det samlede Beløb reduceret fra de af mig før nævnte 370 000 Kr. til for Tiden ca. 90 000 Kr. Der er i Øjeblikket kun 35 Tjenestemænd, som oppebærer Tillægget, mod som nævnt oprindeligt 135, og der vil ikke gaa særlig mange Aar, før Tillægget er helt forsvundet.

Jeg skal i denne Forbindelse nævne, at der foruden det her omtalte Tillæg til et meget begrænset Antal Tjenestemænd er ydet alle andre Tjenestemænd i Sønderjylland et særligt Stedtillæg. Dette udgjorde i 1921 600 Kr. i Købstæderne og uden for disse 400 Kr. Beløbene er siden nedsat og har i de senere Aar udgjort 120 Kr. i og uden for Købstæderne. Begrundelsen for denne særlige Ydelse, der er hjemlet i Tjenestemandsløven under Stedtil lægsreglerne, er den, at Tjenestemandenes Udgifter af forskellig Art skulde ligge paa et lidt højere Niveau i Sønderjylland end i det øvrige Land. Det er sandsynligt, at denne Betragtning ikke længere er holdbar, men i Motiverne til den gældende Tjenestemandsløvslov er det da ogsaa forudsat, at Reglerne revideres, hvilket antagelig ogsaa vil ske, naar Tjenestemandsløven i det hele skal revideres.

Det ærede Medlem Hr. Vanggaard rettede en Henvendelse til Landbrugsministeren og mig angaaende Spørgsmaalet om Iblanding af Sprit i Motorbenzin. For

Finansministeriets Vedkommende drejer det sig her om et fiskalt Problem, idet ca. 5 pCt. Iblanding af Sprit under et normalt Forbrug vil formindske det egentlige Benzinsalg med 20 Mill. l, hvoraf den gældende Afgift vil andrage 2,6 Mill. Kr. Hvis det er det ærede Medlems Mening, at den iblandede Sprit skulde være afgiftsfri, saaledes at de offentlige Indtægter ikke vilde faa nogen Dækning for de nævnte 2,6 Mill. Kr., skulde dette Beløb altsaa være Statens og Kommunernes Bidrag til Sagens Løsning. Et saadant Tilskud kunde maaske forsvares, hvis der var stor valutamæssig Fordel forbundet dermed, men dette Spørgsmaal maa da i hvert Fald først bringes paa det rene. Hvis det derimod er Meningen, at Spritten skulde betale samme Afgift som Benzinen, vil de af det ærede Medlem anførte Tal ikke kunne holde, thi i saa Fald vilde Fordyrelsen af Drivkraften blive væsentlig større end angivet.

Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit var ivrig efter at sætte mig paa Sporet af „alle disse gyldenblonde og æblekindede Kvinder med karmoisinrøde Munde og rødakerede Negle“ og saa gerne disse Medsotres kosmetiske Charme med Hud og Haar, om jeg saa maa sige, udleveret til Toldvæsenets Forgodtbefindende. Det ærede Medlem fandt, at denne Unatur burde have sit Dødsstød snarest muligt, og hertil paakaldte det ærede Medlem altsaa min Bistand. Nu har jeg ganske vist ved tidligere Lejligheder givet Udtryk for, at Beskatningen meget vel kan forfølge andre Formaal end de rent fiskale, og jeg har i saa Henseende nævnt baade Folkesundhed og Folkemoral, men at man ogsaa gennem Beskatningen skulde dirigere Modens Luner, er dog vist for meget at forlange. Om Kvinderne som i fordums Dage gaar med Tour-nure, Snøreliv eller løse Fletninger, eller de som nu bruger Farvelade, kan Skattevæsenet virkelig ikke for Modens Skyld blande sig i. I øvrigt har det ærede Medlem sikkert ikke Ret i, at det her drejer sig om nogen Unatur. Jeg tror tværtimod, vi staar over for et Symptom paa det evigt kvindelige, som er et af de sikre Lyspunkter i denne paa mange Maader saa bedrøvelige Verden. For Resten vil det jo ikke være til nogen Gavn for Finanserne, om man gennem Beskatningen udryddede Kosmetikken. Dens Værdi som Skatteobjekt skulde netop bestaa i, at den er i fittig Brug — om dens Værdi som Forskønnelsesmiddel skal jeg ikke udtale mig.

Det ærede Medlem Hr. J. E. Nørgaard var ogsaa ude efter Kosmetikken og mente